

KARANLIKTAN AYDINLIĞA GİDEN YOLDA YAŞADIKLARIM (3)

Metin ŞEN

ElektrikMühendisi
EMO Ankara Şubesi Üyesi
metin.sen@emo.org.tr

Önceki bölümlerde, Tokat'ın elektriksiz bir köyünde doğduğumu, ortaokuldan sonra elektrikle tanışmamı, Köy Enstitülü bir babanın çocuğu olarak, Cumhuriyetin nimetleri sayesinde mühendisliğe giden yolda ADMMA'daki tahsil hayatımı, EMO ile tanışmamı, İller Bankası ile başlayan memuriyet hayatımı, Bursa/ İlbeyli projesi ile, Kastamonu/ Cide/ Şenpazar etüdü ve proje deneyimlerimi sizlerle paylaştım.

İller Bankası'nda işe gireli epey zaman oldu. Öğle aralarında Gençlik Parkına, akşam üzeri de yürüyerek Kızılay'da yeni düzenlenen Sakarya Caddesi üzerindeki cafelere gelmeye başladık. Sakarya Caddesi özelliklegençlerin geldiği, Vedat Dalokay tarafından yapımına öncülük edilen bir yerd. Daireden çıkar çıkmaz DSİ'den TEK'den ve yurttan arkadaşlarla buluşma noktamız olmuştu. Hemen hemen mesainin olduğu her akşam arkadaşlarımızla burada buluşuyor birbirimizle konuşuyor, neler öğreniyor ne gibi sorunlarla karşı karşıya kalıyor, onları birbirimize anlatarak bilgi sahibi olmaya çalışıyor ayrıca sazlı sözlü mekanda olduğumuz için Cem Karaca, Zülfü Livaneli, Timur Selçuk, Edip Akbayram vs. gibi üstatların parçalarına eşlik etmeye çalışıyorduk.

Bu yıllarda gençler milliyetçi-faşist, solcu-komünist diye kutuplaştığından özellikle akşamları hemen hemen herkes otobüs seferleri bitmeden evine dönmeye çalışırdı.

Yaz aylarına denk gelen Ramazan Bayramından önceki cuma günü sabahı güle oynaya işe geldikten birkaç saat sonra memleketten arkadaşım Faruk, daireye ziyarete geldi. Faruk yurttan bir zamanlar evde birlikte kaldığımız, babası annesi babamın da arkadaşı olan çok yakın görüştüğümüz bir ailenin oğluydu. Ticaret Turizm Yüksek Öğretmen Okuluna kayıt

yaptırılmış bir ve ikinci sınıfı sorunsuz okula gidip sınıfını geçen ancak olayların artmasıyla sol görüşlü bir öğrenci olduğundan sağcı öğrenciler tarafından okula alınmayan bir arkadaşım. Okula gidemeyeceğini anlayan arkadaşım, üniversite yerleşme sınavına girerek kendisine yeni bir okul arayışı içine girmişti. Faruk, üniversite sınavı sonucunda Orta Doğu Amme İdaresi Enstitüsünü kazandığından Ticaret Turizm Yüksek Öğretmen Okulu'ndaki kaydını sildirerek lise diplomasını almak istediğini ancak korktuğunu söyledi. Bende kendime güvenimden mi, yoksa genç oluşumdan mı bilemiyorum, arkadaşımın gereksiz yere endişelendiğini, Numune Hastahanesi'ne gidiyormuş gibi yapıp kapılarda kimse yok ise kaydını sildirip diplomasını alabileceğini söylediğimde; Faruk bana " Madem öyle beraber gidelim " dedi. Ben de Faruk'a " Müdürümden izin alayım, hem de 6.kattaki arkadaşlarım ve amirlerimin bayramlarını kutladıktan sonra beraber gidebiliriz, hem diplomanı alırız hem de istersen terminalden otobüs biletlerini alırız." dedim.

İller Bankası'ndan çıktık, yürüyerek Numune Hastanesi'nin hemen karşısındaki Ticaret Turizm Yüksek Öğretmen Okulu'na gittik. Okula kadar oradan buradan konuşarak müdüriyetin bulunduğu bölüme geldik. Bu katta idarecilerin kapılarının önünde dört-beş kadar öğrenci vardı. İçlerinden birisi "Hayrola Faruk, ne yapmaya

geldin?” dedi. Faruk; “Ne yapalım okuyamıyoruz kaydımı almaya geldim.” dediğinde, konuşan kişi gülererek “Niye yıllarını heba ediyorsun?” diyerek kaydını almaması konuda telkinde bulundu. İşte böyle diyalogların arasında kafası karışan arkadaşım sonunda idareye giderek kaydını sildirdi, diplomasını aldı. Bu arada ben de Faruk’a “ Bak arkadaşların kaydını almamanı, okula devam etmeni istiyorlardı, iki seneyi yakmasaydın” dediğimde; “Sen onları bilmezsin, ben bilirim. Hayırlısı Allaktan devam edebileceğim bir okul buldum iş işten geçti,diplomayı aldık artık, bayram sonrası TOAİE’ye kaydımı yaptırırım sana da teşekkür ederim” dedi.

Okuldan çıktık şimdiki Kültür ve Turizm Bakanlığı o yıllarda Gümrük ve Tekel Bakanlığı olan tarihi binanın arkasından Ulus yönüne doğru yürürken, bir yandan da bayram tatili için memleketimize gitmek üzere, iş çıkışında, bugün Ankara Büyükşehir Belediyesi’nin bulunduğu(Hipodrom, Tandoğan arasında), terminalde de buluşalım derken; Faruk “ Metin takip ediliyoruz. kaçalım!” diyerek birden koşmaya başladı. Beş on saniye sonra dört beş kişiden oluşan öğrenci topluluğundan birisi “O komünistin neyi oluyorsun. Nere kaçtı o komünist?” dediklerinde koşarak gelen başka biri uçarak bana bir kafa attı ve kendimi yerde buldum. Yere düştüğümde birkaç tekme darbesi daha aldım. İçlerinden biri üzerimi aradı.Bir daha darbe almamaya çalışırken, “Üzerinde kimlik mimlik yok, zaten gerekli dersleri aldı. Çekip gidelim” dediğinde biraz rahatlayarak elimi burnuma değdirdiğimde elim kan içinde kaldı. Aklımdan hızla farklı düşünceler geçerken, etrafımda toplananlardan,

“Hastane yakın, pansuman yaptır.” ,
 “Hastaneye gitme polis seni fişler pansumanı eczanede yaptır.” gibi telkinler alıyordum. Gümrük Tekel Bakanlığı’nda çalıştığını söyleyen bir bayan memurun yapmış olduğu yardım sonucu mendillerle kanamayı azalttıktan sonra kendimi toparladım.Taksiye binerek amcaoğlumun Yenimahalledeki evine gitmeye karar verdim. Boş taksilerin bile beni görüp almaması nedeniyle endişelenmeye başladım. Biraz bekledikten sonra bir taksi durdu. Taksi şoförü halime acıyarak “ Ucuz kurtarmışsın.” dedi. Yenimahalle’de taksiden indim. Artık kanamam durmuştu. Burnum ve yüzümdeki kan lekeleriyle eczaneye girerek; “Ayaklarım dolaştı, düştüm” diyerek pansumanımı yaptırdım. Elbiselerimin temizlenmesi için amcaoğlumun evine gittim.Kapıyı yengem açtı. Beni görünce telaşlandı, hayretler içinde kaldı. Bende yenge “Kurtçular kafa attılar bu hale geldim, sana zahmet şu kan lekelerini beraber temizleyelim sonrasında eve gidip eşyalarımı hazırladıktan sonra Niksar’a gideceğim “ dedim. Elbiselerim kururken somyaya uzandım, gözlerimi kapadığımda hep dayak yediğim yerdeki eli kanlı şehir eşkıyaların konuşmaları ve kafa yiyip yere düştüğüm o enstantaneler gözümün önünden geçiyordu. Kalktım,evden çıkmadan evvel yapılan pansumanın düşmemesi ve biraz daha kibar olması için flasterleri sıkıladık. Bu arada aynaya baktığımda burnumdan gözüme doğru morarmaların olmaya başladığını gördüm. Dışarıda karşılaştığım tanıdıklar üzüntülerini ifade etmeye çalışıyorlardı.

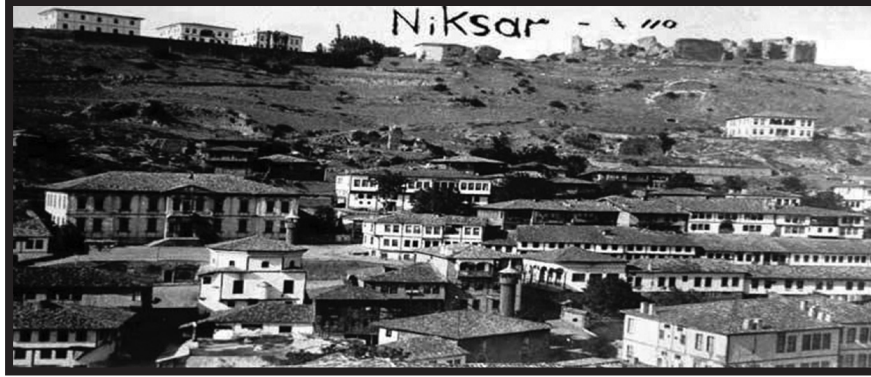
5.Duraktan trolleybüse binerek Ulus’a geldim. Oradan da Türk İş Bloklarındaki bekâr evimize gelirken hiç kimseye bakmamaya, göz göze gelmemeye özen gösterdim.Ev

arkadaşım Cemal evdeydi. Ona “kurtlar ısırıldı, ben canımı zor kurtardım öğle haberlerini dinledin mi?” diye sordum. Faruk’u merak ediyordum. Bir haber yoktu. Cemal’in hazırladığı kahveyi içtiğimde biraz kendime gelir gibi oldum. Gözlerimin altı hem morarıyor hem de şişiyordu. Bayram sonrası iş arkadaşlarıma ne diyeceğimin kaygısını yaşadım. Bir yandan da Faruk’un öldü mü kaldı mı, yaralandı mı yoksa kaçıp kurtuldu mu diye düşünüyordum. Kaçtı ise mutlaka gelirdi derken, evdeki diğer arkadaşlarım yarım günlük mesai sonrası eve düşmeye başladılar. Olur olmaz sorulardan, “madem Faruk kaçtı sen de kaçaydın” yorumlarından bunalmıştım. Bir de Niksar’da arkadaşlarımin,

anamın, babamın, kardeşlerimin ve akrabalarımin benzer konuşmalarına muhatap olacağım korkusu bastırdı.

Ev

arkadaşlarımda memleketlerine gideceklerinden, evin önündeki direk üzerinde bulunan düğmeye basarak saisko’ dan bir taksi çağırdık. Niksar-Tür yazıhanesine gelirken bir de ne göreyim burnu benim gibi pansuman yapılmış vaziyette Faruk otobüs biletini alıyordu. Omuzuna vurdum. Dönüp baktığında bir şeyler söyleyecekti. Baktı bende aynı vaziyetteyim. Gülme krizine girdi “Senin diploma iki burun kırdı oğlum” dediğim de ben de gülmeye başladım. O bana bakıyor ben gülüyorum, ben ona bakıyorum o gülüyor, rahatlamıştık artık. Otobüste o da yaşadıklarını anlattı. Okul elebaşısının ve arkadaşlarının köprü altında kendisini çelme atarak düşürdükleri ve sonrasında yakalayarak “Senin gibilerin bu okulda yeri yok, madem gidiyorsun bir hatıra bırakalım.” diyerek merdiven altında kendisini bu hale getirdiklerini anlattı. Otobüste hemen hemen herkesi tanıdığımızdan meraklı sorularına, geçmiş olsun dileklerine muhatap olduk. Bizi MHP’liler bu hale getirdi demedik. Uyumaya

çalıştık, olmadı, dayak sahneleri gözümün önünden geçiyordu. Gece dörde doğru Niksar’a geldik. Yürüyerek eve geldim, kapıyı annem açtı. Yüzümü açık olan mutfak dolabı kapağına çarptığımı söyledim. Annem yatağımı hazırlamıştı. Bir güzel uyudum. Sabah babamın evden çıkmasını bekledim, karnım acıkmıştı, mutfaka gittim, kızkardeşime de anneme söylediklerimi tekrarladım. Öğle sonrasıydı babam Öğretmen Birliği lokalinden erken geldi. Ona da aynı cevabı verdim. Babam Faruk’ un babasından haberi almış tabii söylediklerimize inanmamışlar. Tahminleri doğrudu. Yurdun her yerinde bu saldırıların merkezini tahmin etmek zor değildi.

Ben de babama doğrusunu anlattım. Babam da bana “Düşüncen doğru tabii ki arkadaşına yardım edeceksin. Bu da size ders olsun” diyerek konuyu kapattı. Babamla

birlikte Dr. Şehsuvar’ın muayenesine gittik. Şehsuvar Amcanın “İyi ki burnun kırılmamış, bir iki güne geçer” sözü içime su serpti.

İyileşmiş olarak Ankara’ya döndüm. Ankara dönüşü ilk işim bana yardım eden ilk pansumanımı yapan bayan memuru bulmak ve teşekkür etmek oldu.

Şenpazar Belediye Başkanı’na vermiş olduğum söz gereği projeyi tamamlayıp bakanlık onayını gerçekleştirdiğimden dolayı idarecilerim nezdinde itibarım artmıştı. Muhtelif tarihlerde Zile ilçesine bağlı Kızılcın, Tokat-Pazar ilçesine bağlı Üzümlören, Niksar ilçesine bağlı Başçıftlık, Gürçeşme, Sivas ili Şarkışla ilçesine bağlı Çayırşeyhi, Amasya ili Yassıçal kasabalarına tek başıma giderek etüd ve projelerini yaptım.

Gelecek bölüm: Kayseri/Pınarbaşı Kaynar Kasabası etüdü, ilk uçağa binişim.